

[J. O. Krag.]

taget deres begyndelse på mødet i Stockholm i afvigte weekend, men igen skete der det, at ministrene, regeringerne, skiltes nøjagtig lige så uforpligtede, som de var kommet — og efter at være slået ind på vaskebrætmetoden, idet man atter havde givet nye opgaver til embedsmændene og sat en tidsfrist for, hvornår embedsmændene skulle besvare disse opgaver, men selv havde man ikke pålagt sig nogen tidsfrister. Nu hører vi oven i købet i dag, at det ville have været om ikke skadeligt, siger hr. Niels Helveg Petersen, så i hvert fald ikke gavnligt, hvis man havde gjort det. Det overstiger min forstand, at noget, der var nyttigt og hensigtsmæssigt i marts i fjor, kan være skadeligt i år.

Jeg tror, der er en tilbøjelighed til at forsvare noget, som vi fra dansk side ikke har nogen grund til at forsvare. Man har aftalt en procedure, der vil forpligte embedsmændene til senest den 15. juli at komme med udkast til nordiske traktater, men derefter er der ikke truffet nogen aftaler, ikke engang proceduremæssigt forpligtende aftaler.

Det er denne udvikling, jeg gerne har villet advare imod. Det er klart, som det er fremgået af debatten her i dag, at vi fra socialdemokratiets side inderligt håber, at man uanset denne mangel i fastlæggelse af toggangen vil komme videre. Jeg nærer ikke tvivl om, at regeringen og handelsministeren og statsministeren deler dette håb, og jeg tror også, at regeringen vil være med til at presse på, for at det kan blive opfyldt. Men vi oplever samtidig i denne sal, at hvor vi ser en, tror jeg, beslutsom regering, og hvor vi har en særdeles beslutsom opposition, mærker vi tvivlen gnave sig dybt ind i oppositionspartierne, ... undskyld, i regeringspartierne — det er gammel vane! Derfor tror jeg, det er rigtigt, at jeg her har givet den begrundelse for min advarsel, som jeg fremførte under statsministermødet i lørdags. Jeg synes, man må passe meget på, at disse

forhandlinger ikke ender i en ny nordisk krise. Det kunne jo være, at en ny nordisk krise blev den sidste nordiske krise.

Horn: Det, der giver mig anledning til at gøre en bemærkning her, er det svar, den højtærede statsminister gav hr. Aksel Larsen vedrørende stillingtagen til, hvor Danmark mener den nye nordiske storlufthavn skal placeres. Vi ved jo alle her — eller i al fald alle de, der har kontakt med det nordiske samarbejde — at skiftende delegationer og regeringer i flere år har stillet Nordisk Råd i udsigt, at Danmark ville beslutte sig. Vi har i de senere år vidst, at Sverige ikke går ind i nogen realitetsforhandling, før man får at vide, hvor Danmark mener den nye nordiske storlufthavn skal placeres. Vi kan høre mange spørge, om vi kan regne med svenskerne eller ej. Der er ingen grund til at mistænkeliggøre svenskerne. Der er mere grund til at sige, at der måske er noget om det, når svensk presse har kørt med i lang tid, at danskerne snakker, de har snakket i mange år, og de snakker måske mange år om det endnu.

Jeg blev en lille smule ængstelig, da jeg hørte den højtærede statsminister meddele, at der må foretages nogle nye undersøgelser. Jeg tror nemlig ikke, at der kan fremlægges noget, som kan rokke ved den flertalsindstilling, regeringen fik fra storlufthavnsudvalget i dettes beretning den 28. november. Det er udmærket — og vi kan kun være taknemlige for det — at der i pressen og på anden måde er fremført en række forskellige synspunkter; men det er, som man nu befinder sig i projekteringsstadiet, hvor alle giver sig af med ingeniørmæssige betragtninger.

Jeg tror ikke, der kan fremføres noget nyt, og derfor må vi mene, at vi her i tinget, inden den danske delegation rejser til næste session i rådet, altså den 1. marts, bør have taget stilling sådan, at den danske delegation ikke bringes i den situation at måtte sige: vi taler stadig væk om det nede i Danmark. Derfor vil jeg gerne fremhæve det,